

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 1077

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 noiembrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 504 din 30 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală	2–6
	Decizia nr. 509 din 30 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală	7–11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
374.	— Decizie privind unele măsuri pentru exercitarea funcției de director general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor	11
375.	— Decizie privind eliberarea, la cerere, a domnului Daniel Florin Lupu din funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului	12
376.	— Decizie privind numirea doamnei Oana Maria Sava în funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului.....	12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
4.659.911.	— Ordin al șefului Departamentului pentru Situații de Urgență privind instituirea carantinei zonale pentru comuna Ciorogârla, cu satele aparținătoare, respectiv Ciorogârla și Dârvari, județul Ilfov	13–15
★		
	Rectificări	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 504**

din 30 iunie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 152 alin. (1)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Ifrim în Dosarul nr. 1.884/3/2018/a1 al Tribunalului București — Secția I penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 417 D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere faptul că se invocă încălcarea drepturilor altor persoane decât autorul excepției, fiind vorba de dreptul unor martori de a nu se solicita date de trafic și localizare care îi priveau personal, fără să fi fost cercetați pentru săvârșirea vreunei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală. Se susține, totodată, că excepția este inadmisibilă și prin prisma faptului că se critică modul în care a fost aplicată legea de către organele judiciare, în sensul în care autorul critică faptul că au fost solicitate date de trafic și localizare a martorilor pentru a verifica declarațiile lor în loc să se procedeze la confruntări ale acestora. În subsidiar, se solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, întrucât art. 152 din Codul de procedură penală instituie condițiile în care se poate solicita transmiterea datelor de trafic și localizare, o astfel de solicitare putând fi admisă doar în situația în care există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unor infracțiuni dintre cele menționate expres, fără a fi impusă condiția efectuării de cercetări *in personam*. Se arată că instanța de contencios constituțional a constatat constituționalitatea prevederilor art. 152 din Codul de procedură penală prin Decizia nr. 762 din 28 noiembrie 2019, paragraful 22.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.884/3/2018/a1, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ionuț Ifrim într-o cauză în care autorul excepției de neconstituționalitate a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de șantaj și cumpărare de influență, cauză aflată în stadiul procesual al camerei preliminare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că organele judiciare pot obține date de trafic și localizare prelucrate de operatorii de rețele publice de comunicare ale altor persoane decât cele față de care există suspiciunea rezonabilă că ar fi săvârșit una dintre infracțiunile la care se referă art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală. Se susține că prevederile art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală trebuie interpretate coroborat cu cele ale art. 139 alin. (2) din același cod, în sensul că, pentru ca o cerere de autorizare să fie admisibilă, trebuie să existe o suspiciune cu privire la săvârșirea uneia dintre infracțiunile expres și limitativ prevăzute la lege, iar datele solicitate să vizeze eventuala implicare a persoanei supravegheate în activitatea infracțională, dispozițiile legale criticate nepermițând obținerea datelor oricărei persoane, ci numai a celor în privința cărora există suspiciunea prevăzută la art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală. Se susține că în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate au fost solicitate datele de trafic și localizare ale unor persoane față de care nu exista suspiciunea rezonabilă că ar fi săvârșit vreuna dintre infracțiunile enumerate la art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, scopul solicitării fiind acela de a lămuri eventuale contradicții dintre mai multe declarații, organele judiciare apreciind că dispozițiile art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală permit o asemenea interpretare. Or, se susține că eventualele contradicții între declarații se soluționează prin confruntare, nefiind necesară o intruziune excesivă în drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor în cauză. Se arată, totodată, că, în fapt, asupra martorilor din prezenta cauză nu plana suspiciunea că ar fi săvârșit faptele de șantaj sau de trafic de influență cercetate și că în motivarea cererii de autorizare nu se vorbește despre existența unor asemenea suspiciuni. Mai mult, se arată că infracțiunea de mărturie mincinoasă nu poate sta la baza unei

cereri de autorizare formulate conform art. 152 din Codul de procedură penală, întrucât limita specială maximă a pedepsei pentru infracțiunea anterior menționată este mai mică de 5 ani. În aceste condiții, se apreciază că proba folosită împotriva autorului excepției de neconstituționalitate a fost obținută în mod nelegal, vătămând drepturile și interesele procesuale ale inculpatului, prin încălcarea dreptului la un proces echitabil, în componenta sa referitoare la legalitatea procesului penal. Se arată, totodată, că împrejurarea că prevederile art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală nu sunt suficient de clare și nu stabilesc în mod expres faptul că acestea permit obținerea doar a datelor acelor persoane față de care există suspiciunea, prevăzută la art. 152 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, rezultă, în mod direct, din interpretarea dată de către organul de urmărire penală, în sensul că norma permite obținerea datelor de trafic și localizare ale martorilor față de care nu există suspiciunea că ar fi implicați în săvârșirea infracțiunilor cercetate în cauză. Se susține că simpla începere a urmăririi penale nu poate legitima încălcarea drepturilor fundamentale ale unei persoane care nu are legătură cu infracțiunea cercetată, de o manieră pur potestativă și neproportională cu nevoile procesuale ale cauzei, iar dispozițiile art. 152 din Codul de procedură penală nu trebuie interpretate în sensul că permit obținerea datelor de trafic ale oricărei persoane în măsura în care informațiile vizate sunt necesare doar pentru lămurirea unor aspecte accesorii acțiunii penale. Se arată că o astfel de interpretare este de natură a încălca dreptul la viață intimă, familială și privată și dreptul la secretul corespondenței, astfel cum acestea sunt prevăzute la art. 26 alin. (1) și art. 28 alin. (1) din Constituție. În fine, se susține că, întrucât permit o interpretare și aplicare precum cea realizată din cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, dispozițiile art. 152 alin. (2) din Codul de procedură penală nu întrunesc condițiile de claritate, precizie și previzibilitate impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. Totodată, autorul excepției arată că în privința sa a fost dispusă măsura specială de cercetare reglementată la art. 152 din Codul de procedură penală, fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a)—d) al articolului anterior menționat, aducând, în acest sens, argumente privind starea de fapt reținută în dosarul în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

6. **Tribunalul București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, în prezent, textul criticat nu prevede efectuarea de cercetări *in personam* pentru vreuna dintre infracțiunile prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală, scopul încuviințării acestei măsuri fiind acela de a transforma datele de trafic în probe, în scopul dovedirii unor infracțiuni și al efectuării în continuare a urmăririi penale față de persoanele descoperite ca participanți la comiterea de infracțiuni, fiind irelevant faptul că persoanele ale căror date de trafic au fost analizate nu au fost inculpate. Se susține că dacă textul criticat ar fi interpretat în sensul arătat de autorul excepției, acesta și-ar pierde utilitatea, la momentul efectuării în continuare a urmăririi penale față de o persoană fiind adunate suficiente probe împotriva sa.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Organele de urmărire penală, cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți, pot solicita date de trafic și localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:*

a) *există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) sau a unei infracțiuni de concurență neloială, de evadare, de fals în înscrisuri, infracțiuni privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive, a unei infracțiuni privind nerespectarea dispozițiilor privind introducerea în țară de deșeuri și reziduuri, a unei infracțiuni privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc ori a unei infracțiuni privind regimul juridic al precursorilor de droguri, și infracțiuni referitoare la operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive asemănătoare celor determinate de substanțele și produsele stupefiante sau psihotrope;*

b) *există temeieri justificate pentru a se crede că datele solicitate constituie probe;*

c) *probele nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare;*

d) *măsura este proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii.”*

11. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) cu privire la calitatea legii, ale art. 15 alin. (1) referitor la universalitate, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 26 alin. (1) cu privire la viața intimă, familială și privată și ale art. 28 alin. (1) referitoare la secretul corespondenței.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reglementează obținerea datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, ca metodă specială de cercetare ce poate fi dispusă în cursul urmăririi

penale. Aceasta este reglementată, totodată, la lit. j) a art. 138 alin. (1) din Codul de procedură penală, articol care enumeră, cu titlu general, metodele speciale de supraveghere și de cercetare ce pot fi dispuse în cursul urmăririi penale și care, de fapt, reprezintă procedee probatorii ce vizează investigarea unei infracțiuni grave. Având în vedere prevederile art. 138 alin. (13) din Codul de procedură penală, Curtea constată că obținerea datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului nu constituie o metodă de supraveghere tehnică, ci o metodă de cercetare.

13. Cu privire la aceste aspecte, prin Decizia nr. 244 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 529 din 6 iulie 2017, paragrafele 29—35, Curtea Constituțională a constatat că, potrivit art. 140 alin. (1) din Codul de procedură penală, supravegherea tehnică poate fi dispusă în cursul urmăririi penale. În acest context, Curtea a observat că dispozițiile art. 305 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că, atunci când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la fapta săvârșită ori a cărei săvârșire se pregătește, chiar dacă autorul este indicat sau cunoscut.

14. În legătură cu începerea urmăririi penale, Curtea a reținut că noua reglementare nu mai permite începerea urmăririi penale direct față de o anumită persoană, instituind obligația începerii, în toate cazurile, a urmăririi penale *in rem*. Această dispoziție are caracter imperativ și este aplicabilă chiar și în ipoteza în care în cuprinsul actului de sesizare este indicată o anumită persoană ca fiind cea care a săvârșit infracțiunea ce face obiectul sesizării ori când starea de fapt descrisă permite identificarea sa. Ulterior urmăririi penale *in rem*, potrivit art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală, atunci când există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) din același act normativ, organul de urmărire penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta — urmărirea penală *in personam*.

15. Curtea a remarcat faptul că tot în cadrul urmăririi penale, ulterior dispunerii urmăririi penale *in personam*, potrivit art. 309 alin. (1) din Codul de procedură penală, se poate pune în mișcare acțiunea penală când procurorul constată că există probe din care rezultă că o persoană a săvârșit o infracțiune și nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare prevăzute la art. 16 alin. (1) din același act normativ.

16. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea a reținut că sintagma „în cursul urmăririi penale”, utilizată de legiuitor în cuprinsul art. 140 alin. (1) din Codul de procedură penală, se referă la orice moment ulterior începerii urmăririi penale cu privire la fapta — urmărirea penală *in rem*. Astfel, Curtea constată că supravegherea tehnică se poate dispune în cursul urmăririi penale, indiferent de etapa acesteia.

17. În acest context, Curtea a observat că, în funcție de etapa urmăririi penale în care se dispune măsura de supraveghere tehnică, calitatea persoanei vizate de această măsură diferă. Astfel, în cadrul urmăririi penale *in rem*, persoana vizată de măsura de supraveghere tehnică nu are nicio calitate în dosarul penal, nefiind formulată nicio acuzație împotriva sa. În cadrul urmăririi penale *in personam*, persoana vizată de măsura de

supraveghere tehnică poate avea calitatea de suspect în dosarul penal, potrivit art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală. În cazul în care s-a pus în mișcare acțiunea penală, persoana vizată de măsura de supraveghere tehnică poate avea calitate de inculpat în procesul penal, potrivit art. 82 din Codul de procedură penală.

18. Totodată, Curtea a observat că, atât în cazul urmăririi penale *in personam*, cât și în cazul în care s-a pus în mișcare acțiunea penală, dispunerea măsurii supravegherii tehnice nu este condiționată de calitatea deținută în dosarul penal. Astfel, Curtea a constatat că pot fi supuse măsurii supravegherii tehnice inclusiv persoane care nu au calitatea de suspect sau inculpat în dosarul penal (paragraful 35).

19. Analizând considerentele mai sus invocate, Curtea constată că acestea sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, metoda de cercetare prevăzută la art. 152 din Codul de procedură penală putând fi dispusă și față de alte persoane decât cele care au calitatea de suspect sau de inculpat. Acest aspect rezultă, de altfel, și din interpretarea gramaticală a textului criticat, care nu face referire la suspect sau la inculpat, în reglementarea obținerii datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului.

20. Posibilitatea dispunerii măsurii analizate față de orice persoană și nu doar față de suspect sau de inculpat — aspect criticat de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate — este firească prin raportare la nevoia soluționării cauzelor penale pe baza principiului legalității și a principiului aflării adevărului.

21. Curtea reține, totodată, că solicitarea și obținerea de către organele judiciare a datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului reprezintă operațiuni procedurale intruzive în drepturile fundamentale ale persoanelor vizate, limitând exercitarea dreptului la viața intimă, familială și privată și a dreptului la secretul corespondenței, astfel cum acestea sunt reglementate la art. 26 alin. (1) și, respectiv, la art. 28 alin. (1) din Constituție.

22. Pentru acest motiv, în vederea asigurării protecției drepturilor fundamentale mai sus menționate în cadrul procedurii reglementate la art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a prevăzut o serie de garanții. Astfel, potrivit textului criticat, obținerea de către organele judiciare a datelor de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului nu se poate face în mod discreționar, ci doar în situația în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2) din Codul de procedură penală sau a unei infracțiuni de concurență neloială, de evadare, de fals în înscrisuri, a unei infracțiuni privind nerespectarea regimului armelor, al munițiilor, al materialelor nucleare, al materiilor explozive și al precursorilor de explozivi restricționați, a unei infracțiuni privind nerespectarea dispozițiilor privind introducerea în țară de deșeuri și reziduuri, a unei infracțiuni privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc ori a unei infracțiuni privind regimul juridic al precursorilor de droguri, și a unei infracțiuni referitoare la operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive

asemănătoare celor determinate de substanțele și produsele stupefiante sau psihotrope [art. 152 alin. (1) lit. a)]; există temeiuri justificate pentru a se crede că datele solicitate constituie probe [art. 152 alin. (1) lit. b)]; probele nu ar putea fi obținute în alt mod sau obținerea lor ar presupune dificultăți deosebite ce ar prejudicia ancheta ori există un pericol pentru siguranța persoanelor sau a unor bunuri de valoare [art. 152 alin. (1) lit. c)]; măsura este proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, date fiind particularitățile cauzei, importanța informațiilor ori a probelor ce urmează a fi obținute sau gravitatea infracțiunii [art. 152 alin. (1) lit. d)].

23. Mai mult, măsura de cercetare analizată poate fi dispusă, conform art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală, doar cu autorizarea prealabilă a judecătorului de drepturi și libertăți. Potrivit art. 152 alin. (2) din Codul de procedură penală, solicitarea astfel formulată de organele de urmărire penală este soluționată prin încheiere motivată, pronunțată în camera de consiliu.

24. Totodată, alin. (3) al art. 152 din Codul de procedură penală prevede obligația de confidențialitate a furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice și a furnizorilor de servicii de comunicații electronice destinate publicului care colaborează cu organele de urmărire penală în privința operațiunii efectuate.

25. Distinct de aceste garanții, în cazul în care persoana în privința căreia au fost obținute date de trafic și de localizare prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului dobândește calitatea de suspect sau de inculpat, prin începerea urmăririi penale *in personam*, aceasta beneficiază de garanțiile specifice acestor calități procesuale, în vederea apărării drepturilor și intereselor sale procesuale legitime. Astfel, în ipoteza anterior menționată, suspectul sau inculpatul are posibilitatea de a contesta probele obținute prin aplicarea art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală, atât în cursul urmăririi penale, cât și în etapa camerei preliminare, și de a solicita excluderea lor, conform art. 102 din Codul de procedură penală, în situația în care au fost obținute în mod nelegal.

26. Analizând dispozițiile legale criticate, în dinamica reglementării lor, Curtea reține că acestea au fost supuse controlului de constituționalitate, împreună cu dispozițiile Legii nr. 82/2012 privind reținerea datelor generate sau prelucrate de furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și de furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice. Astfel, prin Decizia nr. 440 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 4 septembrie 2014, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea Legii nr. 82/2012, și a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 152 din Codul de procedură penală. Prin decizia anterior menționată, paragrafele 22 și 78, Curtea a constatat că Legea nr. 82/2012 reprezintă transpunerea în legislația națională a Directivei 2006/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie 2006 privind păstrarea datelor generate sau prelucrate în legătură cu furnizarea serviciilor de comunicații electronice accesibile publicului sau de rețele de comunicații publice și de

modificare a Directivei 2002/58/CE, directivă declarată nevalidă prin Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 8 aprilie 2014, pronunțată în cauzele conexe C-293/12 — *Digital Rights Ireland Ltd împotriva Minister for Communications, Marine and Natural Resources și alții* — și C-594/12 — *Karntner Landesregierung și alții*. S-a arătat că prin hotărârea menționată instanța europeană a constatat că directiva analizată încalcă dispozițiile art. 7, art. 8 și art. 52 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Referitor la efectele deciziei astfel pronunțate, Curtea a reținut că, de la publicarea deciziei Curții Constituționale a României, furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului nu mai au nici obligația, dar nici posibilitatea legală de a reține anumite date generate sau prelucrate în cadrul activității lor și de a le pune la dispoziția organelor judiciare și ale celor cu atribuții în domeniul siguranței naționale. Prin excepție, pot fi reținute de către acești furnizori doar datele necesare pentru facturare sau plăți pentru interconectare ori alte date prelucrate în scopuri de comercializare doar cu consimțământul prealabil al persoanei ale cărei date sunt prelucrate, așa cum prevede Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice, în vigoare. Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că prevederile art. 152 din Codul de procedură penală nu reglementează procedura de reținere și stocare a datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice și furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, ci doar stabilește procedura de autorizare prealabilă, de către judecătorul de drepturi și libertăți, a solicitării adresate acestor furnizori de către organele de urmărire penală, în vederea accesării și utilizării datelor reținute. Totodată, Curtea a reținut că, în condițiile inexistenței unei legi care să reglementeze procedura reținerii și stocării datelor, art. 152 din Codul de procedură penală rămâne fără aplicabilitate practică, dar că această împrejurare nu se constituie într-un viciu de neconstituționalitate, textul urmând a deveni incident imediat ce este adoptată o nouă lege referitoare la reținerea datelor.

27. Ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 440 din 8 iulie 2014, prevederile art. 152 din Codul de procedură penală au fost modificate prin introducerea în cuprinsul alin. (1) al articolului anterior menționat a condițiilor ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru dispunerea metodei ce cercetare analizate.

28. De asemenea, a fost adoptată Legea nr. 235/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 14 octombrie 2015, care a avut ca unic scop recorelarea instituțiilor din Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice și care obligă la respectarea drepturilor fundamentale ale persoanelor ale căror date fac obiectul operațiunilor de stocare și furnizare. Astfel, dispozițiile art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 506/2004 prevăd „condițiile specifice de garantare a dreptului la protecția vieții private în privința prelucrării datelor cu caracter personal în sectorul comunicațiilor electronice”, precum și aplicabilitatea Legii nr. 506/2004 „prelucrării de date cu caracter personal legate de furnizarea de servicii de comunicații

electronice destinate publicului prin intermediul rețelelor publice de comunicații electronice, inclusiv al rețelelor publice de comunicații electronice care presupun dispozitive de colectare a datelor și de identificare”. În aplicarea prevederilor art. 1 din Legea nr. 506/2004, art. 12¹ din aceeași lege prevede o procedură de acces la date al autorităților, în condiții de protecție a drepturilor fundamentale ale persoanelor vizate.

29. Astfel, art. 12¹ anterior menționat prevede la alin. (1) că la solicitarea instanțelor de judecată sau la solicitarea organelor de urmărire penală ori a organelor de stat cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale, cu autorizarea prealabilă a judecătorului stabilit potrivit legii, furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului și furnizorii de rețele publice de comunicații electronice pun la dispoziția acestora, de îndată, dar nu mai târziu de 48 de ore, datele de trafic, datele de identificare a echipamentului și datele de localizare, în conformitate cu prevederile referitoare la protecția datelor cu caracter personal. Totodată, conform alin. (3) al aceluiași articol, solicitările, respectiv răspunsurile, dacă sunt transmise în format electronic, se semnează cu semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat, eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat; același alineat precizează că fiecare persoană care certifică datele sub semnătură electronică răspunde, potrivit legii, pentru integritatea și securitatea acestor date. De asemenea, potrivit alin. (5) al art. 12¹ din Legea nr. 506/2004, datele de trafic, datele de identificare a echipamentului și datele de localizare solicitate conform alin. (1) al art. 12¹ din Legea nr. 506/2004 nu fac obiectul ștergerii sau anonimizării de către furnizori, atunci când solicitarea formulată în temeiul alin. (1) anterior referit este însoțită ori urmată de o notificare cu privire la necesitatea menținerii lor, în scopul identificării și conservării probelor sau indiciilor temeinice, în cadrul investigațiilor pentru combaterea infracțiunilor ori în domeniul apărării și securității naționale, atât timp cât subzistă motivele care au stat la baza solicitării, dar nu mai mult de 5 ani de la data solicitării sau, după caz, până la pronunțarea unei hotărâri definitive a instanței de judecată. În fine, art. 12¹ alin. (6) din Legea nr. 506/2004 prevede că instanțele de judecată, organele de urmărire penală sau organele de stat cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale notifică furnizorilor

36. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionuț Ifrim în Dosarul nr. 1.884/3/2018/a1 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

încetarea motivelor care au stat la baza solicitării ori, după caz, pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive.

30. Toate dispozițiile legale mai sus invocate reprezintă garanții ale drepturilor fundamentale ale persoanelor ale căror date fac obiectul operațiunilor de stocare și furnizare prevăzute de Legea nr. 506/2004, care completează garanțiile reglementate prin art. 152 din Codul de procedură penală.

31. Având în vedere toate aceste considerente, Curtea reține că metoda de cercetare prevăzută la art. 152 alin. (1) din Codul de procedură penală se realizează cu asigurarea garanțiilor necesare protecției dreptului la viața intimă, familială și privată și a secretului corespondenței, reglementate la art. 26 alin. (1) și art. 28 alin. (1) din Constituție.

32. De altfel, prin Decizia nr. 440 din 8 iulie 2014, paragraful 80, Curtea a reținut că textul criticat, care reglementează una dintre metodele speciale de cercetare prevăzute de titlul IV capitolul IV din Codul de procedură penală, este cel care asigură controlul judecătoresc asupra activităților reglementate de lege, constituind tocmai garanția procedurală a dreptului la viața intimă, familială și privată, prevăzut la art. 26 din Constituție, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate.

33. Având în vedere considerentele mai sus expuse, Curtea reține că prevederile legale criticate sunt clare, precise și previzibile, fiind în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

34. În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că acestea nu sunt incidente în prezenta cauză, întrucât reglementează universalitatea legii.

35. Referitor la argumentele privind starea de fapt din dosarul cauzei în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, acestea vizează interpretarea și aplicarea de către organele judiciare a dispozițiilor legale criticate, care nu pot forma obiectul controlului de constituționalitate. În acest sens, dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prevăd că „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”. Pentru motivele anterior menționate, din perspectiva acestor critici, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 509

din 30 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, excepție ridicată de Ministerul Public în Dosarul nr. 1.039/40/2018 al Tribunalului Botoșani — Secția penală, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.774 D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 1.775 D/2018, nr. 1.803 D/2018, nr. 1.822 D/2018 și nr. 1.984 D/2018, având același obiect, excepție invocată de Ministerul Public în Dosarul nr. 234/40/2018 al Tribunalului Botoșani — Secția penală, în Dosarul nr. 4.876/86/2017/a2 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 4.877/86/2017/a2 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și în Dosarul nr. 636/84/2018 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.775 D/2018, nr. 1.803 D/2018, nr. 1.822 D/2018 și nr. 1.984 D/2018 la Dosarul nr. 1.774 D/2018, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. Se arată că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018 corespunde textului art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 și scopului legii anterior menționate, prin aceasta legiuitorul intenționând să încrimineze activitățile comerciale ilegale cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, aspect ce rezultă din interpretarea textului criticat. Se arată, totodată, că procedura de eliberare a autorizației la care fac trimitere prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 se referă la operatori ce

desfășoară sau urmează să desfășoare operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, ceea ce exclude activitățile vizând consumul propriu. Se susține că, deși art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 nu face trimitere la art. 2 din aceeași lege, incidența acestuia din urmă rezultă din folosirea în cuprinsul textului criticat a sintagmei „operațiuni cu produse”, sintagmă definită la art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011. Se mai susține că, dacă intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a incrimina și efectuarea de operațiuni pentru consum propriu, ar fi folosit termeni similari celor din art. 4 din Legea nr. 143/2000, făcând trimitere la cumpărarea sau deținerea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive pentru consumul propriu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin încheierile din 30 octombrie 2018, 31 octombrie 2018, 9 noiembrie 2018 și 21 noiembrie 2018, pronunțate în dosarele nr. 1.039/40/2018, nr. 234/40/2018, nr. 4.876/86/2017/a2, nr. 4.877/86/2017/a2 și nr. 636/84/2018, **Tribunalul Botoșani — Secția penală, Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalul Sălaj — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare**, excepție ridicată de Ministerul Public.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că, prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a hotărât că procurarea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie o operațiune cu produse în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 și intră sub incidența dispozițiilor art. 16 alin. (1) din același act normativ în ipoteza în care este efectuată în cadrul unei activități de import, export ori intermediere de produse. Se susține că prin decizia mai sus menționată Înalta Curte de Casație și Justiție a completat textul criticat, încalcând în acest fel principiul separației și echilibrului puterilor în stat, prevăzut la art. 1 alin. (4) din Constituție. Se arată că, prin incriminarea prevăzută la art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, legiuitorul nu a prevăzut nicio distincție referitoare la finalitatea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, textul criticat nefăcând, de altfel, trimitere la art. 2 din Legea nr. 194/2011. Se arată că în acest fel prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 erau incidente și în cazul persoanelor care efectuau operațiuni dintre cele prevăzute în ipoteza normei de incriminare analizate, pentru consumul propriu. Se arată, de asemenea, că din expunerea de motive a Legii nr. 194/2011 rezultă că scopul acestei legi a fost acela de a institui măsuri de prevenire, control și combatere a consumului de substanțe psihoactive în vederea protejării sănătății populației. Or, prin interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018,

textul criticat a fost lipsit de conținut în privința procurării de substanțe psihoactive în scopul consumului propriu, aspect ce încalcă prevederile art. 22 alin. (1) și ale art. 34 din Constituție. Se susține, totodată, că neincriminarea consumului de substanțe psihoactive încalcă principiul egalității în drepturi, prin faptul că persoanele care consumă droguri au calitatea de subiect activ al infracțiunii prevăzute la art. 4 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri. Or, de vreme ce consumul de substanțe psihoactive este la fel de periculos pentru organism ca și consumul de droguri, este firesc ca cei care consumă astfel de substanțe să răspundă penal asemenea consumatorilor de droguri. Sunt invocate Decizia Curții Constituționale nr. 134 din 7 martie 2013 și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 25 din 8 octombrie 2015, prin care s-a hotărât că subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 16 din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, poate fi orice persoană fizică sau juridică.

9. Curtea de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, Tribunalul Botoșani — Secția penală și Tribunalul Sălaj — Secția penală apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. Se susține că, deși Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept restrânge sfera de aplicare a prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, dispozițiile legale criticate sunt în acord cu prevederile constituționale invocate în susținerea excepției. Se arată că textul criticat incriminează fapte săvârșite de traficanții de substanțe psihoactive, fiind excluse din sfera de aplicare a normei persoanele care dețin și consumă asemenea produse, fără finalitatea efectuării cu acestea a unor acte de comerț ilicite. Se susține că această manieră de interpretare a dispozițiilor legale criticate nu presupune încălcarea de către legiuitor a obligațiilor ce îi revin, conform art. 22 alin. (1) și art. 34 din Constituție, întrucât incriminarea faptelor prevăzute la art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 are ca scop tocmai protecția sănătății publice. Se susține că, prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a analizat dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, prin raportare la cele ale art. 2 lit. b) din aceeași lege, ce prevede categoriile de acțiuni apreciate de legiuitor ca operațiuni cu produse și substanțe psihoactive ce cad sub incidența Legii nr. 194/2011 și care trebuie supuse autorizării. Se arată că această interpretare nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la statul de drept. Se arată, de asemenea, că dispozițiile legale criticate nu încalcă principiul egalității în drepturi, întrucât persoanele care săvârșesc operațiuni ilicite ce au ca obiect droguri se află într-o situație diferită de cele care săvârșesc astfel de operațiuni, având ca obiect substanțe psihoactive. Se susține că, în considerarea gradului de pericol social diferit al celor două categorii de operațiuni, legiuitorul a reglementat infracțiunile ce au ca obiect material aceste categorii de substanțe în două acte normative diferite, respectiv Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și Legea nr. 194/2011. Se susține că această manieră de reglementare este expresia politicii penale a legiuitorului, care nu poate fi cenzurată de Înalta Curte de Casație și Justiție decât cu încălcarea principiului separației și echilibrului puterilor în stat.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, conform încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 26 februarie 2014. Din analiza excepției de neconstituționalitate Curtea reține însă că sunt criticate, în realitate, prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 894 din 24 octombrie 2018, care au următorul cuprins: „*Fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile prezentei legi, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.*”

14. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la statul de drept, ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 22 alin. (1) cu privire la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică și ale art. 34 referitor la dreptul la ocrotirea sănătății.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa referitoare la contestarea constituționalității normelor în interpretarea dată acestora prin decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, a dezvoltat o analiză în două trepte, prima vizând respectarea competenței sale prevăzute de Constituție, iar cea de-a doua referitoare la raportarea la dispozițiile Constituției a conținutului normativ astfel determinat al normei criticate.

16. Din perspectiva celei dintâi etape a analizei, Curtea Constituțională este competentă să controleze constituționalitatea textelor legale aplicabile în interpretarea consacrată prin hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. A admite o teză contrară contravine înseși rațiunii existenței Curții Constituționale, care și-ar nega rolul său constituțional acceptând ca un text legal să se aplice în limite ce ar putea intra în coliziune cu Legea fundamentală (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011, Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, sau Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013). Așadar, Curtea urmează să controleze constituționalitatea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și

Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

17. Astfel, Curtea reține că printr-o jurisprudență anterioară pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a Deciziei nr. 10 din 12 septembrie 2018, mai exact prin Decizia nr. 588 din 1 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 907 din 8 decembrie 2015, paragraful 23, Curtea Constituțională a constatat că art. 1 din Legea nr. 194/2011 nu face altceva decât să stabilească cadrul legal aplicabil preparatelor, substanțelor, plantelor, ciupercilor sau combinațiilor acestora, denumite în continuare produse, susceptibile să aibă efecte psihoactive, asemănătoare celor determinate de substanțele sau preparatele stupefiante ori psihotrope, plantele sau substanțele aflate sub control național, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare, și instituie măsuri de prevenire, control și combatere a consumului în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative ale acestora. Totodată, prin Decizia nr. 134 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 17 aprilie 2013, Curtea a reținut că legiuitorul a înțeles să reglementeze cu privire la orice operațiuni de fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, procurare, ambalare, transport, stocare-depozitare, manipulare sau orice altă activitate legală de import, export ori intermediere de produse care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive, asemănătoare celor determinate de substanțele sau preparatele stupefiante ori psihotrope, plantele sau substanțele aflate sub control național, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare. Aceste substanțe se pot găsi, în acord cu art. 1 din lege, în preparate, substanțe, plante, ciuperci sau combinații ale acestora, motiv pentru care s-a impus instituirea unor măsuri de prevenire, control și combatere a consumului acestora în vederea protejării sănătății populației de acțiunile negative care le pot genera. De aceea, orice operațiuni cu produse care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive sunt interzise până la obținerea autorizării de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor (A.N.S.V.S.A.). Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că legea criticată este suficient de clară stabilind în art. 3 alin. (3) și (4) că la aprecierea rezonabilă a caracterului de produs susceptibil de a avea efecte psihoactive se pot lua în considerare, fără a se limita la acestea, lipsa ori insuficiența elementelor pentru determinarea regimului juridic al produsului, caracteristicile produsului, în principal compoziția, sau lipsa indicării acestora, consumul, ca destinație previzibilă a produsului, și prezentarea produsului, etichetarea sa, orice avertizări sau instrucțiuni pentru utilizarea lui, precum și orice altă indicație ori informație referitoare la acestea sau chiar lipsa lor.

18. Prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a stabilit că procurarea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie o operațiune cu produse în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 și intră sub incidența dispozițiilor art. 16 alin. (1) din același act normativ în ipoteza în care este efectuată în cadrul unei activități de import, export ori intermediere de produse. S-a hotărât, prin aceeași decizie, că procurarea de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive de către consumatorul final în vederea consumului propriu, efectuată exclusiv în acest scop, nu constituie operațiune cu produse în sensul art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 și nu intră sub incidența dispozițiilor art. 16 alin. (1) din același act normativ.

19. Pentru a pronunța această soluție, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că activitatea de procurare nu poate avea sensul strict gramatical, întrucât legiuitorul a definit-o ca fiind o operațiune cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive și trebuie să îndeplinească toate cerințele legale ale

unei astfel de operațiuni. Mai exact, pentru a intra sub incidența art. 16 din legea anterior menționată, orice operațiune dintre cele enumerate la art. 2 lit. b) trebuie să se refere la o activitate de import, export sau intermediere (evident, activitatea de intermediere fiind cea mai frecventă în practică). Prin aceeași decizie s-a reținut că, din chiar modalitatea în care legiuitorul a înțeles să formuleze definiția legală, enumerând o serie de noțiuni, iar apoi precizând că se referă și la orice altă activitate legală de import, export sau intermediere, rezultă cerința generală ca oricare dintre operațiunile cu produse să se refere la activități de export, import sau intermediere. S-a arătat că aceeași concluzie pare a se desprinde și din examinarea legii în ansamblul său, în condițiile în care legiuitorul a înțeles să reglementeze în principal procedura de autorizare pentru a se putea desfășura în mod legal operațiuni cu produse. Pe de altă parte, s-a arătat că tehnica legislativă utilizată în acest act normativ este similară modalității în care s-a incriminat infracțiunea de trafic de droguri, însă, spre deosebire de conținutul constitutiv al infracțiunii prevăzute la art. 4 din Legea nr. 143/2000, în cazul Legii nr. 194/2011, legiuitorul nu a mai prevăzut distinct incriminarea vreunei acțiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, pentru consum propriu, limitându-se a prevedea că noțiunea de operațiuni se referă la activități de import, export sau intermediere. S-a reținut, totodată, că noțiunea de „intermediere” trimite la traficul cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive (corespunzător infracțiunii de trafic de droguri din Legea nr. 143/2000 privind combaterea traficului și consumului ilicit de droguri), iar noțiunile de „import” și „export” au corespondent în Legea nr. 143/2000. De asemenea, s-a constatat că, examinând succesiunea noțiunilor folosite de legiuitor în Legea nr. 194/2011, se poate constata că majoritatea acestora, respectiv „fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, stocare-depozitare”, trimit, prin însuși conținutul lor, la desfășurarea unor veritabile activități economice, ce necesită în mod normal și participarea unor alte persoane, iar nu la activități pentru consumul propriu, și că doar noțiunile „procurare, ambalare, transport, manipulare” au o semnificație ambivalentă și se pot referi atât la activități ce au ca finalitate consumul propriu (practic pot fi săvârșite și de consumatorul final al produselor), cât și la etape ale activităților de import, export sau intermediere. S-a reținut însă că semnificativă este absența dintre acestea a modalității alternative a „deținerii”. S-a conchis că legiuitorul a ales să nu incrimineze ca infracțiune dețineria de produse susceptibile de a avea efecte psihoactive decât în măsura în care dețineria ar putea fi circumscrisă într-un caz particular noțiunii de altă activitate de import, export sau intermediere — teza finală a art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011.

20. În acord cu cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Curtea constată că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 nu pot fi interpretate strict gramatical și izolat de ansamblul actului normativ din care fac parte, respectiv Legea nr. 194/2011, și că sensul prevederilor legale analizate avut în vedere de legiuitor este cel care decurge din interpretarea lor sistematică, prin coroborarea acestora cu restul normelor din cuprinsul Legii nr. 194/2011.

21. Astfel, potrivit art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011, prin „operator” se înțelege persoana fizică sau juridică care, coordonând direct ori prin interpuși, efectuează sau intenționează să efectueze operațiuni de fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, procurare, ambalare, transport, stocare — depozitare, manipulare sau orice altă activitate legală de import, export ori intermediere de produse, denumite „operațiuni cu produse”. Așa fiind, legiuitorul a enumerat, în mod exhaustiv și, totodată, limitativ, operațiunile cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele

decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, arătând că acestea constau în oricare dintre activitățile menționate în cuprinsul normei de la art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011.

22. De asemenea, art. 4 din Legea nr. 194/2011 prevede că orice operator ce desfășoară sau intenționează să desfășoare operațiuni cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive prin consum, chiar dacă scopul pentru care a fost produs nu este consumul, altele decât cele care au regimul juridic stabilit prin acte normative în vigoare, are obligația de a solicita Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor o autorizație, astfel cum aceasta este definită la art. 2 lit. h) din Legea nr. 194/2000.

23. La rândul său, art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 prevede că fapta persoanei care, fără a deține autorizație eliberată în condițiile Legii nr. 194/2011, efectuează, fără drept, operațiuni cu produse știind că acestea sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive constituie infracțiune.

24. Având în vedere această manieră de reglementare, Curtea constată ca fiind evident faptul că noțiunea de „operațiuni cu produse” din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 are semnificația prevăzută de legiuitor la art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 și, prin urmare, că se referă la oricare dintre faptele enumerate în cuprinsul acestei din urmă dispoziții legale. Printre acestea nu este enumerată și fapta de deținere în scopul consumului propriu și nici cea de consum. De asemenea, nici dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 nu fac referire la activități de procurare sau deținere de substanțe psihoactive în scopul consumului propriu sau de consum al unor astfel de substanțe.

25. Pentru aceste motive, Curtea reține că intenția legiuitorului a fost aceea de a incrimina, prin prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2000, doar activitățile de fabricare, producere, tratare, sinteză, extracții, condiționare, distribuire, punere în vânzare, plasare pe piață, livrare, procurare, ambalare, transport, stocare — depozitare, manipulare sau orice alte activități de import, export ori intermediere de produse, în condițiile în care acestea se efectuează fără drept și fără deținerea unei autorizații eliberate în condițiile legii analizate.

26. De altfel, din analiza prevederilor art. 4 din Legea nr. 194/2011 rezultă că, atunci când a dorit să includă consumul propriu în sfera de aplicare a dispozițiilor aceuiași act normativ, legiuitorul a făcut-o prin referire expresă la acesta, în cuprinsul normei incidente, aspect ce nu poate fi constatat în cazul dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011. Mai mult, toate activitățile enumerate la art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 sunt activități ce vizează, direct sau indirect, comercializarea substanțelor susceptibile de a avea efecte psihoactive, și nu deținerea în scopul consumului sau consumul propriu.

27. De asemenea, analizând structura Legii nr. 194/2011, Curtea reține că cvasitotalitatea articolelor din cuprinsul acesteia reglementează procedura de autorizare a operațiunilor cu produse care sunt susceptibile de a avea efecte psihoactive (capitolul II — „Autorizarea” — art. 3—12), precum și procedura de control al operațiunilor cu astfel de produse și sancțiunile aplicabile în cazul nerespectării acestora (capitolul III — „Control și sancțiuni” — art. 13—20), excepție făcând doar dispozițiile generale (capitolul I — art. 1—2) și dispozițiile tranzitorii și finale (capitolul IV — art. 21). Această configurație a actului normativ criticat denotă scopul legiuitorului, acela de a reglementa operațiunile cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, și nu procurarea de astfel de produse în scopul consumului propriu.

28. Totodată, intenția legiuitorului de a sancționa, prin Legea nr. 194/2011, operațiunile cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive care au ca finalitate consumul acestora de către alte persoane decât cele care efectuează operațiunile enumerate la art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011 reiese și din expunerea de motive a Legii nr. 194/2011, care, la secțiunea a 2-a — „Motivul emiterii actului normativ”, arată că, „începând cu anul 2008, societatea românească a început să se confrunte cu un fenomen care se amplifică excepțional, legat de dezvoltarea comercializării unor produse denumite generic

plante etnobotanice sau droguri ușoare”, că, începând cu luna februarie a anului 2009, „au fost identificate și monitorizate de către organele speciale ale MAI toate magazinele cu acest profil de activitate” și că „eforturile depuse pentru combaterea acestui fenomen sunt zădărnice de ușurința cu care se poate modifica formula chimică a substanțelor nocive, astfel încât [...] pot fi comercializate liber, identificarea lor fiind deosebit de dificilă”. În aceeași expunere de motive, la secțiunea a 3-a — „Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ”, se prevede că „sănătatea persoanelor va fi protejată ca urmare a interzicerii plantelor și substanțelor prevăzute în proiectul de act normativ”. Având în vedere aceste aspecte, Curtea deduce că Legea nr. 194/2011 are ca scop protejarea vieții și integrității fizice și psihice a persoanelor și, prin aceasta, sănătatea publică a populației, prin prevenirea comercializării produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive, așa încât acestea să nu poată ajunge la potențialii consumatori.

29. Așa fiind, Curtea reține că prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, incriminează fapte enumerate la art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011, săvârșite în condițiile prevăzute în ipoteza normei analizate, fiind excluse din sfera acesteia de aplicare persoanele care procură produse susceptibile de a avea efecte psihoactive în scopul consumului propriu, precum și faptele de consum.

30. Pentru aceste motive, Curtea reține că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, nu încalcă prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât prin decizia anterior menționată Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală realizează o interpretare sistematică a prevederilor legale criticate, interpretare ce coincide cu cele arătate în expunerea de motive a actului normativ analizat, fără a restrânge sfera incidenței normei penale criticate în raport cu voința legiuitorului, aceea de a sancționa doar faptele enumerate la art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011, săvârșite în condițiile reglementate la art. 16 alin. (1) din aceeași lege. Prin urmare, interpretarea dată dispozițiilor legale criticate prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018 nu aduce atingere autorității normative a Legii nr. 194/2011.

31. În ceea ce privește conținutul normativ al infracțiunii reglementate la art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011, prin raportare la prevederile art. 22 alin. (1) și art. 34 din Constituție, Curtea reține că scopul acestei reglementări a fost acela de a proteja sănătatea publică și dreptul la viață al persoanelor care ar putea fi destinatarii finali ai substanțelor psihoactive, fără a incrimina faptele de procurare în scopul consumului propriu și de consum săvârșite de acestea din urmă. Cu alte cuvinte, legiuitorul a înțeles să garanteze drepturile prevăzute la art. 22 alin. (1) și art. 34 din Constituție, prin incriminarea operațiunilor prevăzute la art. 16 alin. (1) coroborat cu art. 2 lit. b) din Legea nr. 194/2011, iar neincriminarea, prin art. 16 alin. (1) din același act normativ, a faptelor de procurare în scopul consumului propriu și de consum nu lipsește de eficiență prevederile legale anterior menționate, care constituie, astfel, o aplicare a dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției, și nu o încălcare a lor.

32. De altfel, Curtea constată că reglementarea normelor de incriminare și stabilirea conținutului constitutiv al infracțiunilor se realizează de către legiuitor, potrivit atribuțiilor sale reglementate la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală și în marja de apreciere prevăzută de dispozițiile constituționale anterior menționate. Acestea sunt expresia politicii penale a statului, neconstituind o problemă de constituționalitate a legii.

33. Referitor la comparația făcută de autorul excepției între prevederile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 și cele ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat, în repetate rânduri, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere

conformitatea acestui text cu dispozițiile și principiile constituționale, iar nu compararea unor prevederi legale dintr-o lege ori a prevederilor mai multor legi între ele. Așadar, Curtea a reținut că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea unor prevederi legale dintr-o lege ori a prevederilor mai multor legi între ele și

raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției (a se vedea Decizia nr. 134 din 7 martie 2013, precitată). Pentru acest motiv, sub aspectul criticii referitoare la încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Public în Dosarul nr. 1.039/40/2018 al Tribunalului Botoșani — Secția penală, în Dosarul nr. 234/40/2018 al Tribunalului Botoșani — Secția penală, în Dosarul nr. 4.876/86/2017/a2 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 4.877/86/2017/a2 al Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și în Dosarul nr. 636/84/2018 al Tribunalului Sălaj — Secția penală și constată că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare, în interpretarea dată prin Decizia nr. 10 din 12 septembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Botoșani — Secția penală, Curții de Apel Suceava — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalului Sălaj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind unele măsuri pentru exercitarea funcției de director general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor

Având în vedere Decizia civilă nr. 1.175/2020 a Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal pronunțată la data de 10 noiembrie 2020 în Dosarul nr. 5.227/2/2020,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 180 alin. (4) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Andrei Simion Ijac se eliberează din funcția de director general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor.

Art. 2. — Începând cu data prevăzută la art. 1, doamna Irina Lucan-Arjoca exercită atribuțiile funcției de director general

adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, în aplicarea Deciziei civile nr. 1.175/2020 a Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal pronunțată la data de 10 noiembrie 2020 în Dosarul nr. 5.227/2/2020, până la pronunțarea instanței de fond.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea, la cerere, a domnului Daniel Florin Lupu din funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului**

Având în vedere cererea domnului Daniel Florin Lupu, formulată prin Adresa înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.041 din 11 noiembrie 2020,

în temeiul art. 29 și 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobată cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Daniel Florin Lupu se eliberează, la cerere, din funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 13 noiembrie 2020.
Nr. 375.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea doamnei Oana Maria Sava în funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului**

În temeiul art. 29 și 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobată cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Oana Maria Sava se numește în funcția de vicepreședinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 13 noiembrie 2020.
Nr. 376.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
DEPARTAMENTUL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

ORDIN

privind instituirea carantinei zonale pentru comuna Ciorogârla, cu satele aparținătoare, respectiv Ciorogârla și Dârvari, județul Ilfov

Luând în considerare situația epidemiologică din comuna Ciorogârla, cu satele aparținătoare, respectiv Ciorogârla și Dârvari, județul Ilfov, generată de coronavirusul SARS-CoV-2, având ca rezultat o incidență a cazurilor de îmbolnăvire cu SARS-CoV-2 de 7,99 cazuri la 1.000 de locuitori, riscul epidemiologic fiind de o gravitate maximă, în circumstanțe de nerespectare a măsurilor legale în vigoare,

ținând cont de Hotărârea Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Ilfov nr. 41 din 12.11.2020, emisă pe baza Analizei de risc a Direcției de Sănătate Publică a Județului Ilfov nr. 11.614 din 12.11.2020 și a Avizului Institutului Național de Sănătate Publică nr. 18.237 din 12.11.2020,

în temeiul prevederilor art. 3 lit. b), art. 6 lit. b), art. 7 alin. (5) și art. 12 alin. (1) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, ale art. 5 alin. (3) lit. a), b), c), d) și f) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, ale art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3 alin. (4) din Ordinul ministrului sănătății nr. 1.309/2020 privind modalitatea de aplicare a măsurilor de prevenire și limitare a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2,

șeful Departamentului pentru Situații de Urgență emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se instituie măsura de carantină zonală, începând cu data de 13.11.2020, ora 20,00, până la data de 26.11.2020, ora 20,00, pentru comuna Ciorogârla, cu satele aparținătoare, respectiv Ciorogârla și Dârvari, județul Ilfov.

(2) Perimetrele vizate de măsura prevăzută la alin. (1) sunt delimitate de următoarele coordonate geografice:

latitudine: N 44°26'49.60876", longitudine: E 25°51'09.46810"

latitudine: N 44°26'40.96189", longitudine: E 25°51'53.24569"

latitudine: N 44°25'24.40803", longitudine: E 25°51'55.82301"

latitudine: N 44°24'17.57921", longitudine: E 25°50'18.66632"

latitudine: N 44°24'03.39407", longitudine: E 25°51'54.90979"

latitudine: N 44°24'44.35727", longitudine: E 25°52'48.13560"

latitudine: N 44°26'20.58972", longitudine: E 25°56'00.65063"

latitudine: N 44°27'41.01004", longitudine: E 25°52'45.81769".

Art. 2. — În zona prevăzută la art. 1 se instituie următoarele măsuri obligatorii pentru toate persoanele care se află permanent sau tranzitează zona menționată la art. 1:

a) identificarea tuturor persoanelor cu domiciliul, reședința ori cu adresa declarată în zona menționată la art. 1 și introducerea acestora în bazele de date dedicate;

b) limitarea la maximum a deplasării persoanelor și monitorizarea permanentă a respectării acestei măsuri;

c) evaluarea de către Direcția de Sănătate Publică a Județului Ilfov a oportunității și prioritizării de testare a persoanelor și transmiterea solicitărilor de sprijin cu materiale sanitare și personal de specialitate către Institutul Național de Sănătate Publică/Ministerul Sănătății;

d) stabilirea, prin grija administrației publice locale și a Inspectoratului de Poliție Județean Ilfov, a rutelor ocolitoare, căilor majore de circulație care tranzitează zona și aducerea la cunoștința populației prin intermediul mass-mediei locale a acestei măsuri;

e) asigurarea ordinii publice;

f) instituirea obligației purtării măștii de protecție, astfel încât să acopere nasul și gura, pentru toate persoanele care au împlinit vârsta de 5 ani, în toate spațiile publice deschise și închise;

g) instituțiile publice, precum și toți operatorii economici publici sau privați au obligația organizării activității și desfășurării programului de lucru în regim de telemuncă sau munca la domiciliu, iar acolo unde specificul activității nu permite acest lucru, trebuie organizat programul de lucru astfel încât personalul să fie împărțit în cel puțin două grupe care să înceapă, respectiv să termine activitatea la o diferență de cel puțin două ore;

h) activitățile didactice care impun prezența fizică a antepreșcolărilor, preșcolărilor și elevilor în unitățile de învățământ să se desfășoare în sistem on-line;

i) interzicerea desfășurării de reuniuni cu prilejul unor sărbători, aniversări, petreceri în spații închise și/sau deschise, publice și/sau private;

j) suspendarea activității piețelor agroalimentare în spații închise, târgurilor, bălciurilor, piețelor mixte și volante și a tâlcuocurilor, definite potrivit art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 348/2004 privind exercitarea comerțului cu produse și servicii de piață în unele zone publice, cu modificările și completările ulterioare. Se permite activitatea piețelor agroalimentare ce pot fi organizate în zone publice deschise, cu respectarea normelor de protecție sanitară;

k) instituirea obligației pentru operatorii economici care desfășoară activități de comerț prestări de servicii în spații închise și/sau deschise, publice și/sau private să își organizeze și desfășoare activitatea în intervalul orar 5,00—21,00. Se limitează numărul de persoane în incinta magazinelor/supermagazinelor/hipermagazinelor la maximum 30% din capacitate, cu respectarea normelor de distanțare fizică; prin excepție de la prevederile menționate, în intervalul orar 21,00—5,00, unitățile farmaceutice, benzinăriile și operatorii economici cu activitate de livrare la domiciliu își pot desfășura activitatea în regim normal de muncă, cu respectarea normelor de protecție sanitară;

l) se interzice organizarea de evenimente private (nunții, botezuri, mese festive etc.) în spații închise și deschise;

m) se interzice organizarea de evenimente și/sau activități private pentru copii în spații deschise și închise, locuri de joacă, spații de tip after-school etc;

n) se interzice activitatea cu publicul a operatorilor economici care desfășoară activități de preparare, comercializare și consum al produselor alimentare și/sau băuturilor alcoolice și nealcoolice, de tipul restaurantelor și cafenelelor, inclusiv al teraselor, în interiorul și exteriorul clădirilor;

o) se interzice activitatea cu publicul a operatorilor economici licențiați în domeniul jocurilor de noroc;

p) se interzice activitatea cu publicul a structurilor de primire turistice;

q) se interzic organizarea și desfășurarea de activități în cinematografe și alte instituții organizatoare de spectacole și/sau concerte;

r) slujbele religioase cu caracter colectiv se pot oficia în interiorul lăcașurilor de cult, fără accesul publicului, putând fi transmise în mass-media sau online;

s) slujbele religioase cu caracter privat (botezuri, cununii, înmormântări) se pot oficia în lăcașurile de cult, cu participarea a maximum 16 persoane;

ș) este permis accesul credincioșilor în lăcașurile de cult pentru rugăciuni cu caracter individual, astfel încât să fie asigurată o suprafață de minimum 4 mp pentru fiecare persoană și o distanță de minimum 2 m între persoane;

t) slujbele religioase care se vor oficia în aer liber se vor desfășura cu menținerea distanței de 2 m între persoane;

ț) la toate slujbele religioase trebuie respectate regulile de protecție sanitară stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne, cu avizul secretarului de stat pentru culte, emis în temeiul art. 45 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — În intervalul orar 5,00—23,00, în zona carantinată este permisă circulația persoanelor în afara locuinței/gospodăriei pentru:

a) activități în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale, sanitar, situațiilor de urgență, asistenței și protecției sociale, judiciar, serviciilor de utilitate publică, energetic, alimentării cu apă, comunicațiilor, mass-mediei, transporturilor și aprovizionării populației cu prezentarea unei adeverințe de la angajator cu precizarea intervalului orar pentru desfășurarea activității, legitimației de serviciu sau oricărui alt document care să ateste activitatea profesională;

b) activități profesionale, altele decât cele prevăzute la lit. a), cu prezentarea unei adeverințe de la angajator, legitimației de serviciu sau oricărui alt document care să ateste activitatea profesională;

c) asigurarea de bunuri care acoperă necesitățile de bază ale persoanelor, precum și bunuri necesare desfășurării activității profesionale;

d) alte motive justificate, precum îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau persoanei aflate în întreținere, asistența persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități, decesul unui membru de familie;

e) deplasări scurte, în apropierea locuinței/gospodăriei legate de nevoile animalelor de companie/domestice;

f) urgențe medicale;

g) deplasarea în scopul donării de sânge la centrele de transfuzie sanguină;

h) deplasarea în scop umanitar sau de voluntariat;

i) deplasarea pentru realizarea de activități agricole;

j) îngrijirea sau administrarea unei proprietăți din altă localitate, eliberarea de documente de identitate sau a celor necesare pentru obținerea unor drepturi;

k) achiziția, service-ul, efectuare ITP sau alte operațiuni de întreținere a vehiculelor, activități care nu pot fi efectuate în localitatea de domiciliu;

l) deplasarea producătorilor agricoli pentru comercializarea de produse agroalimentare;

m) participarea la slujbele religioase la bisericile din apropierea locuinței, cu respectarea prevederilor art. 2 lit. r)—ț);

n) tranzitarea zonelor carantinate de către persoane care nu au domiciliul pe raza acestora, dacă nu au fost stabilite rute ocolitoare.

Art. 4. — (1) În intervalul orar 23,00—5,00, în zona carantinată este permisă circulația persoanelor în afara locuinței/gospodăriei pentru:

a) activități în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale, sanitar, situațiilor de urgență, mass-mediei, cu prezentarea legitimației de serviciu sau oricărui alt document care să ateste activitatea profesională;

b) activități profesionale, altele decât cele prevăzute la lit. a), cu prezentarea unei adeverințe de la angajator care să ateste activitatea profesională în intervalul orar 23,00—5,00;

c) urgențe medicale.

(2) Pentru verificarea motivului deplasării în interes profesional, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, legitimația de serviciu, adeverință eliberată de angajator sau o declarație pe propria răspundere.

(3) Pentru verificarea motivului deplasării în interes personal, persoanele sunt obligate să prezinte, la cererea personalului autorităților abilitate, declarația pe propria răspundere, completată în prealabil, care trebuie să cuprindă numele și prenumele, data nașterii, adresa locuinței, motivul și itinerarul deplasării, data completării și semnătura.

Art. 5. — Din/În zona menționată la art. 1 este permisă ieșirea/intrarea pentru:

a) transportul de marfă, indiferent de natura acestuia, al materiilor prime și resurselor necesare desfășurării activităților economice în localitatea carantinată, precum și aprovizionării populației;

b) persoanele care nu locuiesc în zona carantinată, dar care desfășoară activități economice sau în domeniul apărării, ordinii publice, securității naționale, sanitar, situațiilor de urgență, administrației publice locale, asistenței și protecției sociale, judiciare, serviciilor de utilitate publică, energetic, agriculturii, alimentației publice, alimentării cu apă, comunicațiilor și transporturilor;

c) persoanele care locuiesc în zona carantinată și desfășoară activitate profesională în afara zonei carantinate;

d) persoanele care realizează activități agricole sau pentru comercializarea de produse agroalimentare;

e) deplasarea din alte motive justificate, precum îngrijirea/însoțirea copiilor/membrilor de familie, îngrijirea unei/unui rude/afin sau persoane aflate în întreținere, asistența persoanelor vârstnice, bolnave sau cu dizabilități ori deces al unui membru de familie;

f) deplasarea pentru asistență medicală care nu poate fi amânată și nici realizată de la distanță;

g) urgențe medicale;

h) operatorii economici care desfășoară activități de transport persoane și care tranzitează zona carantinată; aceștia vor putea efectua opriri în stațiile proprii pentru urcarea sau coborârea călătorilor și vor lua măsurile necesare pentru limitarea accesului în mijloacele de transport astfel încât să fie respectate măsurile de distanțare fizică.

Art. 6. — Prin Comitetul Județean pentru Situații de Urgență Ilfov se stabilesc următoarele măsuri suplimentare:

a) interzicerea intrării/ieșirii din zona carantinată prin alte zone și căi de acces decât cele deschise circulației publice de pe drumurile naționale, județene, comunale și forestiere;

b) interzicerea circulației și staționării în spații publice a persoanelor, cu excepția motivelor bine justificate, pe baza declarației pe propria răspundere, legitimației de serviciu sau a adeverinței eliberate de angajator;

c) asigurarea dezinfecției periodice a spațiilor publice după un calendar bine stabilit de către Direcția de Sănătate Publică a Județului Ilfov;

d) implicarea medicilor de familie de pe raza localității în monitorizarea din punct de vedere medical a persoanelor izolate la domiciliu și acordarea asistenței medicale populației din zona respectivă (femei gravide, persoanele în program de hemodializă, pacienți oncologici etc.);

e) colectarea deșeurilor și asigurarea funcționării continue a serviciilor de utilități publice;

f) asigurarea continuității aprovizionării cu alimente și bunuri de strictă necesitate pentru persoanele fără susținători sau fără posibilități de asigurare a subzistenței;

g) asigurarea continuității aprovizionării cu medicamente necesare tratamentului uzual al populației prin unitatea farmaceutică specificată în analiza de risc;

h) punerea la dispoziția persoanelor a informațiilor detaliate referitoare la măsurile de igienă individuală care trebuie respectate în contextul epidemiologic existent;

i) controlul măsurilor stabilite privind limitarea deplasării persoanelor în/din zona de carantină.

Art. 7. — Alte măsuri pentru prevenirea și combaterea răspândirii SARS-CoV-2, precum și pentru soluționarea unor probleme deosebite pe perioada carantinei vor fi stabilite prin Centrul Municipiului București de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Art. 8. — Inspectoratul pentru Situații de Urgență București—Ilfov asigură transmiterea mesajelor de avertizare prin sistemul RO-ALERT către populația din localitatea carantinată, cu măsurile ce trebuie respectate pe timpul instituirii carantinei.

Art. 9. — Prezentul ordin se va transmite spre aplicare la Centrul Municipiului București de Coordonare și Conducere a Intervenției, care va asigura informarea președintelui Comitetului Județean pentru Situații de Urgență Ilfov și a Direcției de Sănătate Publică Ilfov, și spre informare la Institutul Național de Sănătate Publică, Ministerul Sănătății — Direcția generală asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică, Inspectoratului General al Poliției Române și Inspectoratului General al Jandarmeriei Române.

Art. 10. — Prevederile prezentului ordin au aplicabilitate din data de 13.11.2020, ora 20,00, până la data de 26.11.2020, ora 20,00, măsurile stabilite în aplicarea acestui ordin urmând a fi raportate până în data de 14.11.2020, ora 10,00, la Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

Art. 11. — Prezentul ordin se transmite pentru publicare pe site-urile oficiale ale Ministerului Afacerilor Interne, Departamentului pentru Situații de Urgență și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență.

Art. 12. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Șeful Departamentului pentru Situații de Urgență,

Raed Arafat,
secretar de stat

București, 13 noiembrie 2020.
Nr. 4.659.911.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 782/2013 privind retransmiterea unui sector de drum național situat în intravilanul municipiului Mediaș, județul Sibiu, din administrarea Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine în administrarea Consiliului Local al Municipiului Mediaș, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 15 octombrie 2013, se fac următoarele rectificări:

— în anexă, la coloana „Valoarea de inventar”, în loc de: „(mii lei)” se va citi: „(lei)” și în loc de: „14.615,384” se va citi: „12.265.078,56”.

★

În cuprinsul Hotărârii Guvernului nr. 813/2020 privind înscrierea unor bunuri în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și în administrarea Academiei Române, modificarea datelor de identificare și actualizarea valorii de inventar a unui bun imobil aflat în administrarea Casei Oamenilor de Știință, precum și transmiterea acestuia în administrarea Academiei Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 896 din 2 octombrie 2020, se fac următoarele rectificări:

— în anexa nr. 1, la nr. crt. 1, în coloana „Valoarea de inventar (în lei)”, în loc de: „28.472,700” se va citi: „28.472.700”;

— în anexa nr. 1, la nr. crt. 2, în coloana „Valoarea de inventar (în lei)”, în loc de: „2.432,100” se va citi: „2.432.100”;

— în anexa nr. 2, la nr. crt. 1, în coloana „Valoarea de inventar (în lei)”, în loc de: „23.503,500” se va citi: „23.503.500”.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

